

Nem tudok hibázni

Emberfeletti erőlködés árán, szinte még álomban résnyire nyitom a szemem.

Valahogy muszáj a tölem nagyjából 30 centire lévő telefonomra rápillantanom, hogy megtudjam, mennyi az idő. A kijelző vakító fénye hasít a szemembe.

Miiii, jól látok!!!?

07:24!!!

Mi történhetett??? Miért nem ébredtem fel időben az ébresztőm utálatos dallamára.

No, ezen most nincs idő gondolkozni. Rohannom kell, hogy a hét óra negyvenes buszt elérjem. Nyolcra muszáj az iskolába beérnem, mivel már minden lehetséges kamu indokot bedobtam korábbi késéseim során.

A másodpercekkel előbbi marasztaló álmoságnak már nyoma sincs, ideges kétségbeesés veszi át a helyét. Kipattanok az ágyból, és sietve indulok a fürdőszoba felé. Nem segíti a helyzetem, hogy a WC papír és a fogkrém persze pont most fogy el... a zoknim párja nincs meg... tiszta pólót csak hosszas keresés után találok. A telefonomra pillantok.

07:32!!

Nem gondoltam volna, hogy ma reggel történik meg velem, de azt hiszem, kezdem megérteni Einsteint, valami olyasmit állított, hogy az idő relatív.

Ma reggel nagyon az, ma reggel nagyon rohan.... bezzeg irodalom vagy nyelvtan órán!

Naaa, miért nem megy fel a cipőm?! A kistesóm egy plüsskutyát rejtett el benne.

Másodpercekkel később már az utcán sietek a buszmegálló felé.

Érdekes, olyan furcsán, kicsit lassabbnak tűnik a város, biztos a rohanásom az oka, hogy így érzékelem. Szinkronban érek a busszal a megállóba. Felpattanok rá, mely lassan vánszorogva indul az iskola irányába. Persze az összes lámpa előttünk vált pirosra, miközben úgy érzem, hogy az összes közlekedési szabály azért lett kitalálva, hogy szabotálja ma reggeli nyolcas beérkezésemet.

Mindeközben a legszínesebb fantáziámat erőltetem, hogy kitaláljam késéseim esetén milyen méltányolható kifogással állhatnék elő. Azt már elsütöttem, hogy – az egyébként nem létező – hörcsögömet kellett kiszabadítani a szekrény alól. Azt is, hogy szintén nem létező szomszéd Kovács bácsinak kellett orvost hívom, mert súlyosan kiújult a lumbágója, mint ahogy azt is, hogy a családom elment, és engem véletlenül bezártak kulcs nélkül a lakásba.

07:57!!

A busz magáll, ahol le kell szállnom. Rohanok az iskola felé. Pajor Laci bácsi büszke lenne rám, ha látná, milyen szép időt futottam az iskoláig.

07:59!!

Az iskola előtt állok. És igen, szinte már megcsináltam, nem tudok hibázni, már csak fél perc választ el az iskolapadtól.

De valami nagyon furcsa!!

Kihalt az iskola, üresebb a parkoló. Ismét a telefonomra pillantok, kicsit jobban megnézem.

08:00!! szombat!!

Nem késtem el sehonnan.

Nem tudok hibázni.

Berta Csongor 8.a

Zalaegerszegi Dózsa György Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola